

virkfomhed fom Overtagelse af Livsforfkring, derunder indbefattet faavel egentlige Livsforfkringer fom Virenter eller andre Forsjergelser og overhovedet enhver Forsfkringsaftale, ved hvilken Menneffelivs Varighed indgaar fom Bestanddel af Risikoen. Livsforfkringsvirkfomhed maa foruden af „Statsanstalten for Livsforfkring“ kun udoves af Selskaber med begrænset Ansvar og af Selskaber, hvis Medlemmer gensidig hæfte for Selskabets Forspligtelser. At faadan Virkfomhed derefter ikke tillades Enkeltmand begrundes i, at den ifølge hele sin Natur udelukker, at Forsfkringsgiverens Tilstedeværelse begrænses af én fysisk Persons Livsvarighed.

Det bestemmes derhos, at Selskaber, fom overtage Livsforfkring, ikke maa drive anden Virkfomhed end Forsfkringsvirkfomhed.

Forslaget omfatter faavel inden- som udenlandske Selskaber, men giver for hver af disse Grupper væsentlig forskellige Regler, idet den Kontrol, fom foreslaas indført med danske Selskaber, ikke laaber sig gennemføre paa effektivt Maade over for de her i Landet repræsenterede udenlandske Selskaber, fordi deres Hovedvirkfomhed falder ganske uden for de danske Myndigheders Rækkevidde, hvortil ogsaa kommer, at det i første Række synes at være Lovgivningsmagtens Opgave at styrke og befæste Tilliden til de indenlandske Selskaber.

Forslaget, der omfatter faavel de nu bestaaende som senere opstaaende Selskaber, angaar ikke:

- 1) „Statsanstalten for Livsforfkring“.
- 2) Selskaber, fom udelukkende overtage Genforsfkring fra andre Selskaber.
- 3) Gensidige Selskaber, til hvilke Afgangen er fagligt eller paa anden Maade snævert begrænset, for faa vidt der til disse Undtagelse fra Lovens Bestemmelser meddeles Indenrigsministerens Tilladelse.

For mindre Selskaber, der ikke drives som Forretning, faasom Begravelseskasser, Pensjonsindretninger og lignende Forsfkringskasser, finder Lovens Bestemmelser kun Anvendelse i det Omfang, som Indenrigsministeren efter Forsfkringsinspektørens Indstilling fastsætter (jfr. § 29).

I. Indenlandske Selskaber.

Ved Fastsættelsen af Reglerne for Livsforfkringsfjelskabers Oprettelse har der i de fremmede Lovgivninger gjort sig forskellige Principper gældende, af hvilke fom de vigtigste maa nævnes Publicitets- og Autori-

salions- eller Koncessionsprincippet. Ifølge det førstnævnte kræves ikke nogen Tilladelse eller Anerkendelse fra Statsmagten paa Grundlag af forudgaaet Prøvelse, for at et Selskab kan begynde sin Virkfomhed; derimod kræves Offentliggørelse af Love, Forsfkringsbetingelser og Regnskaber; med Hensyn til Indholdet af Selskabskontrakten og Statutterne kan der derhos være givet mere eller mindre indgaaende Bestemmelser (Normativbestemmelser). Efter Koncessionsprincippet kræves derimod Statens Godkendelse af et Forsfkringsfjelskabs Plan og hele Grundlag, forinden dette kan begynde sin Virkfomhed, og en mere eller mindre udstrakt Kontrol med denne Virkfomhed.

Det foreliggende Forslag bygger paa Koncessionsprincippet og kræver en af Forsfkringsinspektøren foretagen Undersøgelse af vedkommende Selskabs tekniske og finansielle Grundlag, forinden Koncessionen — fom det er foreslaet at benævne Anerkendelsen i Lighed med, hvad der er Tilfældet med Sygekasser, Ulykkesforsfkringsfjelskaber og Kautionsforsfkrings-Selskaber, fom i Genhold til Lovgivning ere traadte i Forhold til Regeringen — der gives af Indenrigsministeren, kan meddeles. Der opstilles ikke bestemte, ufravigelige Regler, fom Selskaberne ville have at følge med Hensyn til Anlægget af deres Virkfomhed for at opnaa Anerkendelse, men dennes Meddelelse eller Ifke-Meddelelse vil komme til at bero paa det af Forsfkringsinspektøren, eventuelt Indenrigsministeren, paa Grundlag af det foreliggende Materiale trufne Skøn med Hensyn til Selskabets Levedygtighed, hvorimod en Rægtelse af andre Ansager end mangelfuld eller usjorvarligt teknisk eller finansielt Grundlag ikke kan finde Sted, (jfr. §§ 3—6) forudsat dog, at Selskabets Formaal og Virkfomhed ikke maa erkendes at stride mod Almenvellet. — Naar man har ment at burde bygge paa Koncessionsprincippet, skyldes det den Betragtning, at der derigennem formentlig tilvejebringes den bedste Betryggelse for Publikum; at nøjes med Publiciteten rummer altid en Fare, idet det fom Følge af Livsforfkringens hele udviklede Teknik for den aller største Del af Publikum vil være umuligt paa Grundlag af Publikationerne at danne sig en begrundet Mening om et Selskabs Soliditet; og selv om man supplerer Publiciteten med en efterfølgende Kontrol, kan der dog ved Selskabets Stiftelse være lagt Spirer til efterfølgende Kalamiteter, fom Kontrollen ikke vil kunne afværge.

Ligesom der altsaa kræves Anerkendelse fra Statsmagtens Side, forinden et Selskab kan begynde eller fortsætte sin Virkfomhed, blive ogsaa Forandringer i det ved et Sel-